

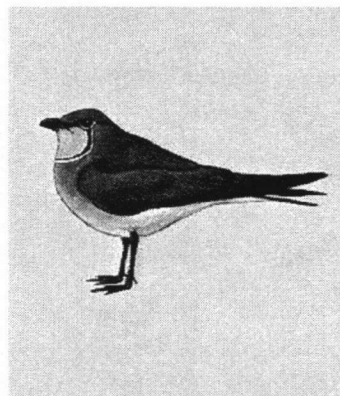
Column: 'De Steppevorkstaartplevier'

Hans Russer

De redactie van De Korhaan vroeg mij of ik wat wilde schrijven over de reigers van Tienhoven e.o. Nou ben ik redelijk goed op de hoogte van deze vogels, maar ik ben geen type om lange, wetenschappelijk verantwoorde en daardoor al droge artikelen te schrijven. U kent ze wel, met van die prachtige statistieken, tabellen en figuren waarvan we soms pijn in de ogen krijgen. Natuurlijk zijn zij interessant voor de leergierigen onder ons en van grote waarde voor de ornithologie, maar ik schrijf ze liever niet, als u begrijpt wat ik bedoel..

Wel laat ik de lezers van het Goois Vogelnet met enige regelmaat delen in mijn enigszins humoristisch getinte belevenissen in het Gooi en omstreken en daar krijg ik vaak leuke reacties op, dus waarom dit niet voor De Korhaan in een column verpakken?

Natuurlijk is het voor mij wel een duik in het diepe, maar goed, neus dicht en daar gaat ie.

Afgelopen maand oktober bevond zich een week lang een Steppevorkstaartplevier in de Eempolders. Deze zeer zeldzame soort trok veel belangstelling van vogelaars uit het hele land en ik besloot op een goede - of eigenlijk kwade - dag ook mijn geluk te beproeven. Ik reed op mijn Spartametje vanuit Maarssenbroek naar de beroemde polders bij Eemnes en daar aangekomen zag ik al gelijk aan de gezichten van de aanwezige vogelaars dat het "foute boel" was. Hij was

niet meer gezien die ochtend en bleek echt weg te zijn. Nu kom ik daar persoonlijk wel overheen - vooral na een goed gesprek met mijn mental coach -, maar waar ik mij altijd over verbaas zijn de z.g. "inwrijvers" onder mijn gewaardeerde collega's. Dat zijn de vogelaars die blijkbaar ruiken dat de vogel is verdwenen en dan op de plek des onheils verschijnen, om aan iedereen die de vogel niet gezien heeft, omstandig te gaan vertellen hoe mooi zij hem de afgelopen week hebben waargenomen. Ik citeer "Wel, ik zag de plevier op slechts 10 meter afstand in het gras zitten en nadat hij opvloog, kwam hij recht op mij af, zwenkte pas op het laatste moment, knipoogde

even naar me en vloog daarna door!". Einde citaat. Tja, u (her)kent dat waarschijnlijk wel. Deze "inwrijvers" tonen over het algemeen weinig empathie voor de ontroostbare telaarcomers en na de "pièce de resistance" serveren zij dan vaak een toetje in de vorm van een Rode Wouw o.i.d. die zij vlak na de plevier eveneens gezien hebben. Dit om de laatkomers, zoals ik, even extra "te pijnigen".

Maar ja, ik draag mijn lot in lijdzaamheid, wetende dat het de volgende keer de omgekeerde wereld kan zijn. Dan ben ik misschien de "inwrijver", want ach, niets menselijks is mij vreemd!